

Respect pentru oameni și cărți

© 2018 Theo Anghel

© 2018 Quantum Publishers

Acet volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANGHEL, THEO

Păcatele fiului / Theo Anghel. - Domnești : Quantum Publishers, 2018-

vol.

ISBN 978-606-8862-24-8

Cartea 1. - 2018. - ISBN 978-606-8862-23-1

821.135.1

Tipărit în România

Păcatele fiului

CARTEA ÎNTÂI

THEO ANGHEL

CAPITOLUL 1

Luni dimineață, când am ajuns la redacție, am văzut moaca aia a lui Andrei, redactorul șef, care parcă spunea *avem un fir pentru un articol tare*. Nu m-am entuziasmat cine știe ce. Avea față asta și când mă trimitea pe teren după babe violate sau cheflii ajunși prin sănțuri.

Mi-a făcut semn să-l urmez. M-am așezat pe scaunul din fața biroului, unde abia mi-am înăbușit un căscat. O șuviță castanie îmi alunecă pe umăr. Am prins-o absentă și am început s-o învârt pe deget.

— Ce naiba porți, femeie? făcu șeful o grimasă, măsurându-mă din cap până în picioare.

Mai devreme, acasă, deschisesem dulapul, iar hainele căzuseră pe mine, la propriu. Din învălmășeală, apucasem fusta asta conică, roșie, în care abia mă mișcam, și o bluză atât de mulată, încât mă temeam că nu voi fi în stare să scot fără ajutorul cuiva.

Am ridicat din sprâncene, dându-i de înțeles că suportasem deja suficiente comentarii pe drumul spre birou de la mitocanii ieșiți în cale.

— Avem un criminal, zise.

Ochii îi sclipeau mai tare decât de obicei.

— Și? Nu sunt toată ziua la știrile de la ora 5? Pe alese: blonzi, brunetă, grași, slabii, tineri, bătrâni...

— Nu ca asta!

— Zău? Lasă-mă să ghicesc, asta are trei coaie.

— Mai rău, râse el.

M-am lăsat pe spate și l-am lăsat să vorbească mai departe, deși nu mă puteam concentra la ce spunea. Dintr-o dată, fusta mi se părea prea scurtă, aşa că, preocu-

pată, trăgeam de zor de tiv, spre genunchi.

— Åsta are 25 de ani și a ucis o grămadă de lume până acum.

— Si de ce nu zbiară presa deja? am început, neîncrezătoare. E un caz, adevărat, dar, dacă știi doar tu de el, ceva nu-i în regulă.

S-a ridicat de pe scaunul din piele neagră, scârțâitoare, și s-a așezat pe un colț al mesei, chiar sub nasul meu. O mireasmă de after shave scump a emanat discret din părul lui grizonat.

— Porti lentile de contact? devie el, încruntându-se și apropiindu-se de fața mea. Nu aveai ochi albaștri?

— Pe bune? am pufnit. Căprui sunt de când m-a făcut mama.

Scutură din cap și strânse pleoapele, gândindu-se la ceva, apoi reluă:

— Am surse acolo, înțelegi? Din când în când, mai pică plești d-astea. Sursa l-a convins să ne vorbească despre el, în exclusivitate. Vânzările au scăzut. Nu sunt la pământ, ci la doi metri sub el. Ne ia dracu' pe toți. Va trebui să punem lacătul pe redacție.

— Si dacă povestea nu e chiar aşa de zemoasă?

Se uită la mine cu buzele crispate.

— Ești proastă? Bagi de la tine.

— N-ăș prea vrea să bag de la mine cu un asasin ca asta. Ai uitat că era să mi-o iau pe coajă de la gunoiul ăla a cărui poveste am bramburit-o la sugestia ta? i-am aruncat o căutătură chiorâșă, blamându-l încă pentru episodul cu pricina.

Se întâmplase în urmă cu doi ani. Mi se pasase răspunderea investigațiilor pentru un articol ce îl avea ca personaj principal pe unul dintre cei mai de temuți interlopi dintr-un oraș de provincie. Emoționată și pătrun-

să până în măduva oaselor de un spirit justițiar încă verde, aveam senzația că viața lichelei îmi aparținea și că puteam face cu ea orice doream. Andrei citise notițele mele atunci și mă sfătuise să țes mici istorii adiacente, sateliți inofensivi, dar cu mare priză la publicul înfometat de lături, care să graviteze pe lângă adevărul deja demonstrat de autorități. Interlopul nu doar că n-a simțit nicio recunoaștere pentru imaginația cu care îi îmbârligasem toti cunoșcuții în relații care mai de care mai obscene, ci a pus la cale câteva tentative stângace de a mă cotonogi. Probabil că una tot i-ar fi reușit, până la urmă, dacă n-ar fi fost arestat și închis pentru o lungă perioadă de timp.

— E viețaș. Nu mai ieșe de-acolo decât între patru scânduri. Liber, nene! Hai, caramba! La Rahova cu tine, mă mobiliză Andrei, lovindu-mi umărul cu palma.

— Nu se poate să mă duc mâine? O să mă îmbrac decent și o să-mi iau tenișii?

— Mai devreme te-am întrebat dacă ești proastă. Acum sunt sigur. Marș! s-a stropșit cum numai el știa s-o facă.

Am oftat din rărunchi, demonstrativ, dar am plecat la datorie. Era inutil să mă opun mai mult decât o făcusem deja. Deși Andrei părea genul jovial, căruia îi puteai spune orice, lucrurile nu erau chiar atât de limpezi în caracterul lui. În zâmbet îi zăbovea mereu o urmă de reținere, un fel de gaură neagră pe care cei mai pătrunzători în a descifra misterele ființei umane o detectau imediat ca ascunzând pericole nebănuite. Știam cât să întind coarda și când puteam să împing limitele. Azi, clar, nu era într-unul dintre momentele lui de larghețe emoțională.

*

Tocurile mele ciocăneau ca naiba pe podeaua închisorii. Un hol îngust și lung îmi dădea o senzație neplăcută de sufocare. Sufeream de claustrofobie și-o aflam abia acum?

Urâte mai erau închisorile! Oare or fi fost toate aşa? Îmi venea să le plâng de milă nefericiților care își duceau viața aici. Puteai să mori de mâhnire numai privind la vopseaua scorojită, la ferestrele înguste, zăbrele, poziționate atât de sus, că tot ce reușeai să vezi prin ele erau norii.

A trebuit să aştept până mi-au dat voie să intru în sala unde se făcea vizitele. Am stat jumătate de oră între cumatre grase, cu sacoșe de rafie, încărcate cu merinde, și care îmi aruncau ocheade suspicioase, copii ce se cățărau pe orice putea fi escaladat, oameni mai spălați, un pic jenați de postura în care se aflau și alții pe care nu i-am putut nici citi, nici cataloga.

Am fost controlată la sânge. Sau, mă rog, pe aproape. Cred că minijupul meu atrăsese poftele gardianului cu burta expandată periculos peste cureaua pantalonilor. Mi s-a întors poșeta cu susul în jos, și fiecare obiect a fost studiat cu interes științific. Au desfăcut și capacul rujului meu ca focul. Serios? Ce naiba aş putea să ascund într-un obiect atât de mic?

Sala în care am fost dirijați era în același ton lugubru cu restul stabilimentului. O lumină cenușie, filtrată cu zgârcenie de aceleași ferestre cocoțate la naiba-n praznic, încerca să dezvăluie niște mese din plastic verde – un verde oribil, întunecos –, unde se aflau pușcăriași în aşteptare. Fiecare la masa lui, cu ochii zgâiați după vizitatorii care se înduraseră să vină să-i vadă și, în cazul cel mai fericit, să le aducă și ceva de îmbucat.

Am privit în jur. Care o fi fost al meu? Erau puțini bărbați printre multe femei fardate ca sorcovale. Nu știau cum să-și întrebuițeze mâinile. Ba le țineau pe masă, ba pe dedesupră, dar întotdeauna împreunate.

Undeva, în spate, unde ferestrele îmbâcsite nu prea băteau, se afla un Tânăr la căruia vedere am tresărit. Se uita

fix spre mine. Mi-am rotit trunchiul și mi-am aruncat ochii în spate, imaginându-mi că altcineva era obiectul interesului său. Însă eu eram singura care nu-și găsise detinutul, el era singurul care nu-și primise vizitatorul. M-am apropiat cu încetinitorul, timp în care l-am studiat pe îndelete. Purta un tricou de un alb strălucitor, lucru care m-a mirat, fiindcă eram absolut convinsă că pușcăriașii erau, cu toții, niște nespălați. Pe piept, agățat de un lânțisor discret, i se odihnea o cruce. N-am putut să nu mă întreb în sinea mea cum se împăcau crimele de care era acuzat cu credință.

Era bine clădit, însă ceea ce mi-a atras atenția au fost șuvitele ondulate ce i se încolacea într-o dezordine delicioasă în jurul capului. Maxilarul îi era încordat, iar ochii verzi, cu neobișnuite irizații solare, exprimau un soi de tristețe reținută.

M-am așezat în fața lui, sperând că o să spună ceva, să spargă stratul de reținere firească dintre noi. N-a făcut-o. Mă studia în tăcere.

Ca să fac ceva cu mâinile – începusem deodată să simt că mă incomodează –, am scos din geantă notesul și nelipsitele mele pixuri, unul cu mină roșie, unul cu mină albastră și altul cu mină neagră. Nu scriam niciodată cu negru, eram superstițioasă, deși nu-mi lipsea din trusa de care mă îngrijeam ca de ochii din cap. Avea rolul lui bine determinat în ritualul oricărui reportaj. Le-am așezat pe masă, poziționat și reposiționat. La dreapta, la stânga... Până la urmă, n-am avut încotro, a trebuit să-l privesc. Am înghițit în sec, cuprinsă de un frison subtil. De aproape, ochii lui te duceau cu gândul la un lan de floarea-soarelui, mângâiat de apusul însângerat. Erau atât de luminoși, încât ai fi putut jura că în spatele cristalinului se ascundeau leduri aurii.

— Bună, am spus. Sunt de la revistă, mi s-a spus că știai

Doar a coborât pleoapele, apoi le-a ridicat alene în semn de răspuns.

— N-ai venit cu un reportofon? întrebă după o vreme. Ești sigură că vei reține totul?

Păi, nici de scris nu scriam întotdeauna. Aveam o memorie de elefant. Nu știau de ce spuneam asta. Habar n-aveam câtă memorie poseda un elefant. Foloseam notesul și pixurile mai mult pentru impresia artistică.

— Data viitoare, să vîi cu un reportofon, altfel nu stăm de vorbă. Nu vreau să-mi pui vorbe în gură, continuă.

Data viitoare? Dar ce crezi, muchacho, că ești vreun star și joci în vreun serial?

Am încuviațat, totuși. Doar nu era să-l enervez înainte să apuce să povestească ceva.

— Bunele maniere nu se mai poartă pe afară? Ar trebui să te prezintă.

Voceau îi era tăioasă și sfichiua ciudat aerul.

— Iartă-mă, mi-am înghițit antipatia. Sunt Lia.

După o clipă în care începusem să mă întreb ce naiba căutam eu acolo, bălmăji ceva care părea să semene cu numele meu, dar cu un accent ciudat.

— Poftim? am zis.

— Cum ai zis că te cheamă?

— Lia. Știi tu... Lie ciocârlie... Ți-aș fredona melodia, dar mi-e c-o să mă dea ăstia afară, am încercat s-o dau în glumă, fericită că mi se oferise ocazia să dezmorțesc atmosfera.

Însă zâmbetul mi-a sucombat sub privirea de gheată a bărbatului. I-am întins mâna peste masă și am rămas cu ea în aer. Acum cine era fără maniere?

Calm!

— E bine aici? am întrebat ca neroada.

— Destul de bine, cu toate că icrele negre nu sunt la temperatura care îmi place mie, plaja nu are nisipul suficient de fin, iar curvele pe care ni le aduc spre regulat sunt prea guralive pentru gustul meu.

Individual vorbise cu un ton atât de serios, încât, dacă l-aș fi văzut la TV și aş fi dat volumul pe silentios, aş fi putut să jur că vorbea despre chestiuni de o importanță vitală pentru omenire.

Făcând eforturi să închid gura rămasă dizgrațios de căscată, am apucat pixurile în pumn, lovita de un fior nervos, apoi le-am lăsat la loc, pe masă.

Mi-am rotit privirea prin sală. Concentrându-mă asupra murmurului vocilor celorlalți, profitam de răgaz pentru a-mi potoli încordarea. M-am uitat îndelung spre colțisorul unde stătea un cuplu. El, deținutul, se aplecase peste masă și asculta cu mare atenție ce-i spunea o roșcată frumoasă, sorbindu-i cuvintele de pe buzele cărnoase cu o atitudine visătoare.

— Te superi dacă începem? Nu avem prea mult timp la dispoziție, m-am adunat.

A ridicat din umeri ca și când i-ar fi fost totuna.

Trebuia să trec un titlu pentru articol. Obișnuiam să fac asta chiar din primul moment. Mă ajuta să urmăresc firul istoriei mai ușor. M-am pomenit învărtind pixul între degete. Nu-mi venea nicio idee, aşa că am tras o linie punctată. Alții fac asta din plăcileală, la mine e semn de maximă concentrare.

— Cum te numești?

— Isus, spuse.

Am ridicat ochii din hărțile mele, privindu-l cu sarcasm.

— Isus?

— Aham.

— Îți bați joc de mine? am șoptit, cu iritarea gata să-mi explodeze în gât.

— Se vede? replică, zâmbind ironic. Chiar aşa mă cheamă.

Căutătura îi deveni glacială, semn că, dacă își permisese un moment de destindere mai devreme, nu avea de gând s-o țină tot aşa.

— Cum să te cheme Isus? Adică, nu știu, e voie să foloseşti numele asta?

Ridică din sprâncene, privindu-mă cu aerul că tocmai i s-ar fi revelat întreaga mea ignoranță. Apoi se roti în scaun, căutând cu privirea pe cineva. Ca la un semn, un gardian se ivi din spatele unui paravan.

— Lămurește-mă, i se adresă bărbatul. Ziceai că mă vizitează o bunăciune. Dacă asta e ideea ta despre bunăciune, zise și arătă spre mine, moment în care mi-a venit să intru în pământ de rușine, fiindcă toate privirile începură să mă disece și să mă analizeze, păi, ce să zic? E demențial!

Gardianul, zăpăcit, ridică un braț și își scărpină ceafa. Strânse buzele spre mine, cerându-și niște scuze mute pentru insolența detinutului, apoi, văzând că nu i se cerea să intervină, se retrase.

Isus, sau cum naiba l-o fi chemând pe alienatul cu privire nelumească, s-a întors spre mine, sfidându-mă. Mi-am mușcat limba, dar tot n-am izbutit să-mi ferec buzele.

— Ești un nesimțit! Unu, am zis, ridicând mâna stângă făcută pumn și eliberând degetul mare, ai zis că n-am maniere, dar, de fapt, tu erai ăla bădăran, doi, am continuat, ridicând și arătătorul, ai – în general – o atitudine de tot rahatul, trei...

— Mulțumesc Domnului că ai doar zece degete! pufni. Sper că n-o să te descalți aici și să le iei și pe alea de la picioare. Exagerezi. Nu cred c-am avut timp să fiu atât de

nesimțit.

Cuvintele mi s-au dezintegrat în cap. Dacă m-ar fi lovit careva cu o bâtă de baseball n-aș fi fost mai năucită. Frustrată, scormoneam prin memorie după vreo expresie acidă cu care să-l fac knock out pe tupeist, când, ca din senin, gândul la Andrei m-a fulgerat.

M-am lăsat pe spate, mimând destul de convingător – speram eu – atitudinea cuiva neatins de săgețile pline de venin ce-i vâjâiau pe deasupra capului. Era un joc riscant, ținând cont că, doar cu câteva secunde în urmă, îi clocoțisem sub ochi și îi reproșasem proasta creștere.

— OK! Nu e nevoie să te superi. Am întrebat doar dacă acel nume...

— Cui îi pasă? exclamă nătărăul, vizibil iritat de zenul meu neașteptat. Așa mă cheamă și gata! Dacă o să stai să analizezi fiecare cuvânt pe care îl spun, o să terminăm la paștele cailor. Să nu-ți treacă prin cap că numele e tot ce-i mai șocant la mine.

Ce încrezut!

Apoi, parcă amintindu-și brusc că mai avea și alte treburi în afara de a sta de vorbă cu o reporteriță enervantă, s-a pus pe turuit rapid.

— Nu știu cine sunt părinții mei. Am deschis ochii într-o casă de copii. Eu și fratele meu mai mic. Pe la trei ani, au apărut niște bătrânei despre care mi s-a spus că sunt bunicii mei, deși, mai târziu, am aflat că nu erau. A fost, cred... Nu, nu cred, sigur a fost, cea mai fericită perioadă din viața mea. Erau buni ca pâinea caldă. Cred că le-am cam mâncat urechile la cât eram de năzdrăvan, dar ei nu m-au bătut niciodată. Copiii vecinilor urlau ca din gură de șarpe când intrau pe mâna bunicilor. Aveam o vecină care îmi aducea lapte proaspăt mulț de la vaca numită Ionela...

— Ascultă, l-am întrerupt, nu vrei să trecem peste peri-

oada asta? Nu avem mult timp la dispoziție și, dacă tu o iei de la Adam și Eva, n-o să ajungem la ce mă interesează.

Ochii sticloși m-au înjunghiat de mai multe ori.

— Și ce te interesează? strecură printre dinți.

— Crimele. Motivul care te-a adus aici.

— Ca să înțelegi crimele, trebuie să știi ce le-a pregătit.

— Sună a scuză, am zis.

— Scuză? râse, dezvelind un șir de dinți frumos aliniați.

— Pentru crime.

— Nu mă scuz pentru ele. Și n-au fost crime, ci acte de dragoste.

Ochii mi s-au mărit. Dacă tâmpitul asta avea de gând să-mi îndrige baliverne, șeful va trebui să-și păzească ouăle. Cu tot respectul, i le voi tăia și i le voi îndesa pe gât.

Am scos o gumă de mestecat din pachet și am început s-o molfăi. Activitatea asta reușea, de cele mai multe ori, să mă calmeze. Isus s-a uitat lung la mine. I-am oferit una, sperând că gestul avea să-i mai tocească ascuțișul iataganului.

— De mult n-am mai mestecat gumi, spuse, strănutând zgomotos. Cred că sunt alergic la vreunul dintre ingrediente din ea. Mereu mi se întâmplă așa.

Mi-am dat ochii peste cap. Mare lucru mai aflasem până acum! Că îl crescuseră unii despre care crezuse că-i erau bunici, și nu era așa, că băuse lapte muls de la o vacă numită Ionela și că era alergic la guma de mestecat!

— E important pentru tine ca eu să înțeleg de ce ai ucis? l-am întrebat după o clipă de tăcere.

— Nu tu neapărat, ci lumea.

— De ce?

— Crezi că faptul că am ucis mă transformă într-un demon? spuse, privindu-mă cu multă circumspecție, iar în ochi îi scânteie ceva misterios.

Oi fi îngeraș, săracul de tine!

Privirea îi alergă pe chipul meu, și aproape că i-am simțit atingerea pe frunte, pe obraji, bărbie și buze. Coborî apoi spre gât, alunecă peste bust, trezind în mine o stare de disconfort. M-am înroșit fără voie și mi-am desprins cu greutate ochii dintr-ai lui.

Se mai uitaseră zevzeci la mine, dar cu tipul asta era ceva ciudat. Parcă nu mă studia cu pofta vulgară pe care reușisem să insuflu unora dintre masculii ce-mi ieșiseră azi în cale. Voia să mă citească.

Să ce-o fi descoperit numai el știa, căci, deodată, s-a ridicat aproape răsturnând masa și s-a îndreptat spre o ușă aflată în spatele paravanului. Abia am apucat să prind pixurile înainte să cadă pe jos. Gestul brutal m-a lăsat mută și incapabilă de reacție. L-am văzut ciocănind în geamul din spatele căruia s-a ișit un gardian cu față roșie. Omul s-a uitat la el, apoi la masa unde eu rămăsesem cu gura căscătă, a zâmbit și i-a deschis.

*

Ajunsă la redacție cu coada între picioare, am avut parte de o beșteleală magnifică din partea lui Andrei. Da, el era singurul în stare să aducă jignirea la rang de artă. Inginioasele alăturări de ocări te lăsau mască și, de rușine că nu puteai replica nimic care să depășească sau măcar să egaleze nesimțirea aceea orbitoare, te lăsai păgubaș.

Ca răzbunare, m-a trecut la munca de jos, punându-mă să fac ceea ce știa că urăsc mai mult: să corectez articolele unor colegi ce nu le prea aveau cu gramatica și pe care bănuiam că-i angajase doar pentru că era dator părinților lor.

Alta era treaba cu Renata, secretara cu chip de păpușă că Barbie. Pe aia nu aveam niciun dubiu de ce o angajase. Voia să i-o tragă. În ciuda tuturor prognozelor și pariurilor

făcute în secret între colegi, tipa rezistase avansurilor lui până acum, dar șeful nu se lăsa cu una, cu două. În afară de revistă, cealaltă mare pasiune a lui era aterizarea în chiloții damelor care se lăsau greu. Astea îl stârneau atât de tare, încât nu mă îndoiam că se credea îndrăgostit până peste urechi și se convingea singur că nu putea trăi fără pipița X în viața lui. Magia dispărerea ca prin farmec după ce își satisfăcea curiozitatea, iar strălucirea de cu o seară înainte se transforma în griul cel mai fad, odată cu ivirea zorilor.

Nici acasă n-a fost mai bine. Am știut că ziua se încăpătâna să urmeze același tipar ghinionist când, în fața ușii, așteptându-mă cu o morgă gravă, l-am găsit pe proprietarul garsonierei unde locuiam cu chirie. Dacă întârziam cu plata o zi sau două, se înființa și făcea un circ de zile mari. De obicei, eram punctuală, fiindcă moaca lui de pitic pervers îmi provoca o silă ce avea nevoie de multe zile pentru a fi atenuată, însă luna asta avusesem probleme cu spitalizarea tatei, iar banii mi se scurseseră printre degete.

— Bună seara, mă întâmpină.

Ca întotdeauna, privirea lui se ridică spre ochii mei, apoi coborî insinuant până în vârful pantofilor cu toc.

— Bună seara, i-am răspuns, înghețată de jenă.

Stătea cu spatele lipit de ușă, iar asta mă împiedica să pun în aplicare gândul nebunesc ce mi se născuse în minte, acela de a mă refugia înăuntru și de a încuia în urma mea.

— Ati întârziat.

— Două zile! l-am întrerupt.

— Știți condițiile în care v-am închiriat garsoniera.

— Așa e, dar, vedeți, se mai întâmplă și lucruri neprevăzute. Tata e în spital, am adăugat în speranța că îl voi sensibiliza în vreun fel, deși, din interacțiunile anterioare, știam că mai multe sanse aş fi avut cu ușa liftului.

Se apropie de mine, aşa cum făcea de câte ori ne întâlneam, adică prea mult. Aveam senzația că un șarpe rece și musculos îmi cuprinde trupul și, pe nesimțite, începe să mă strângă.

— Ar trebui să vii la cabinet. Să-ți fac un control dental. Știi, se face o dată la șase luni, începu să mă tutuiască.

— N-am probleme cu dinții și, oricum, am stomatologul meu, am băiguit, retrăgându-mă un pas.

— Nu te costă nimic, a șoptit, iar eu m-am înfiorat, cuprinsă de un frig suspect.

— Mulțumesc, dar...

Profitând că înaintase și eliberase spațiul din dreptul ușii, m-am strecut pe lângă el, am introdus cheia în broască, cu viteza fulgerului am pășit înăuntru și, strigându-i *Săptămâna asta achit chiria!*, am trântit-o în urma mea. Am ascultat cu inima în gât, așteptând să-i aud pașii îndreptându-se spre scări și apoi coborând. Ținându-mi respirația, am îndepărtat clapeta vizorului. Nu mai era acolo.

Âsta parcă e vampir! Nici pașii nu i se aud!

Mintea mea imaginativă porni la lucru, încropind o scenă cu o încăpere întunecosă, cu o singură lumină chioară căzând peste un sicriu deschis. De acolo, din culcușul de satin alb, meclă de strigoți a proprietarului îmi rânjea pofticos.

Am aruncat geanta pe scaunul din fața oglinziei de pe hol, mi-am scos pantofii în care picioarele deja nu mai încăpeau, apoi m-am dus în camera de zi, am deschis fereastra și am stat o vreme așa, gândindu-mă la ziua ciudată pe care abia așteptam s-o închei. Mașinile zburau pe șoseaua largă, cu trei benzi, care împărțea cartierul în două jumătăți fremătătoare. Îmi plăcea uneori să stau cu coatele pe pervaz, camuflată de întunericul apartamentului meu și să